

Arrest

nr. 220 999 van 10 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juli 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van ander familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van dhr. C.A.

1.2. Op 8 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 8 februari 2018 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van ander familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van dhr. C.A.

1.4. Op 4 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 5 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 5 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging eveneens een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 205 210 van 12 juni 2018 beveelt de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juni 2018 en verwerpt de Raad de vordering voor het overige.

1.7. Op 21 juni 2018 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van ander familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van dhr. C.A.

1.8. Op 22 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de beslissingen van 5 juni 2018 vermeld in punt 1.5. worden ingetrokken.

1.9. Op 26 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 21.06.2018 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.06.2018 voor de derde maal gezinshereniging aan met haar broer, zijnde A.A.C. (...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de

bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort (NT8978062) op naam van betrokkene
- 'certificat de charge de familie' n°686/2017 dd. 07.08.2017
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.04.2016 09 05 2016 12 06 2016 11.08.2016, 07.09.2016, 21.09.2016, 17.10.2016, 09.11.2016 en 15.12.2016

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 13.07.2017 en 08.02.2018 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 08.01.2018 en 04.06.2018. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werd volgend bijkomend document voorgelegd:

- 'fiches des renseignements' n°11114/16 dd. 05.12.2016 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet ingeschreven was op de rollen van de in het attest vermelde belastingen: echter, louter uit dit attest blijkt niet afdoende dat betrokkene onvermogen was in de periode voorafgaand aan haar vertrek uit Marokko en haar komst naar België.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 13.07.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 28.01.2016 ononderbroken in België woont. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

1.10. Op 6 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten

met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.11. Op 6 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod.

1.12. Bij arrest nr. 212 345 van 14 november 2018 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

1.13. Bij arrest nr. 212 347 van 14 november 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.10.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet stipuleert: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3).

In casu is de bestreden beslissing zoals aan verzoekster kennisgegeven op 6 november 2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent werd gemotiveerd. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De beslissing nam op bijzonder selectieve wijze rekening met de elementen uit het administratief dossier van verzoekster, is geenszins gesteund op alle gegevens van het dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel werden niet nageleefd.

De bestreden beslissing beperkt zich tot het stellen dat:

- Verzoekster geen documenten zou voorleggen waaruit blijkt dat ze voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van dhr. A. (...);
- Dhr. A. (...) sedert 28 januari 2016 ononderbroken in België woont, reden waarom geen sprake zou kunnen zijn van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging;
- Verzoekster niet zou hebben aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België;
- Verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in haar land van herkomst of origine ten laste was van dhr. A. (...);
- Niet zou blijken dat verzoekster niet ten laste valt van de Belgische staat;
- Niet zou blijken dat dhr. A. (...) beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster ten laste te nemen;
- Het gegeven dat verzoekster was gedomicilieerd bij dhr. A. (...) niet zou inhouden dat zij ook bij hem ten laste zou zijn.

Deze motiveringselementen zijn onvolledig, dan wel onjuist. Ze zijn bovendien niet concreet of precies toegepast op het dossier van verzoekster, doch blijven beperkt tot algemene standaardformuleringen. Aldus is de administratieve beslissing niet deugdelijk met redenen omkleed, nochtans vereist volgens artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verweerder houdt voor dat verzoekster geen documenten zou voorleggen waaruit blijkt dat ze voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van dhr. A. (...). Deze bewering gaat voorbij aan de werkelijkheid zoals aangetoond door verzoekster. Immers blijkt uit de geboorteaktes van verzoekster en haar broer, dhr. A. (...), wel degelijk dat zij dezelfde ouders hebben en dus uit hetzelfde originele kerngezin voortkomen (stukken 4 en 5). Uit het attest gevoegd als stuk 15 blijkt voorts dat verzoekster en haar broer samenwoonden te Marokko tot zijn komst naar Europa. Sedert haar aankomst in België, enkele maanden na dhr. A. (...), maakt verzoekster opnieuw deel uit van de gezinscel van dhr. A. (...) (stukken 2, 9 en 15). De gemachtigde laat na te preciseren waarom verzoekster niet tot het kerngezin van haar broer, dhr. AMAKRANE, zou behoren en beperkt zich tot deze algemeenheid, waarmee hij geen afdoende motivering geeft.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België. Dat verzoekster nochtans het stuk 'fiches des renseignements' voorlegde (stuk 8), waaruit blijkt dat ze geen belastingen diende te betalen in Marokko. Waar de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden bijlage stelt dat hieruit niet afdoende zou blijken dat verzoekster onvermogen was in de periode voorafgaand aan haar vertrek uit Marokko, wordt de gemachtigde verzocht te verklaren hoe anders kan worden aangetoond dat verzoekster geheel onvermogen was dan uit een officieel uittreksel waaruit blijkt dat zij geen belastingen diende te betalen bij ontstentenis van enige bron van inkomsten. Voorhouden dat uit het stuk in kwestie niet afdoende zou blijken dat verzoekster onvermogen was, berust op een absolute miskennis van de bewijswaarde van het voorlegde stuk en een manifeste tendens in hoofde van verwerende partij koste wat het kost weigeringsbeslissingen te nemen. Nochtans komt het aan verwerende partij toe slechts beslissingen te nemen met inachtneming van alle dienstige stukken en na een correcte beschouwing van de voorgelegde stukken, zich niet schuldig te maken aan overschrijding of afwending van macht.

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in haar land van herkomst of origine ten laste was van dhr. A. (...). Zulks druist eveneens geheel in tegen de door verzoekster voorgelegde documenten. Andermaal laat de gemachtigde na concreet te stellen waarom verzoekster er niet in zou slagen aan te tonen afhankelijk te zijn van haar broer, dhr. A. (...). Andermaal beperkt de gemachtigde zich tot deze algemeenheid en laat deze aldus na afdoende te motiveren.

Verzoekster legt immers het document 'certificat de charge de famille' (stuk 6) voor, zoals officieel afgeleverd door de Marokkaanse overheid. Daaruit blijkt dat verzoekster wel degelijk ten laste was van haar broer, dhr. A. (...). Bovendien blijkt uit stuk 7, zoals eveneens voorgelegd door verzoekster, ontegensprekelijk dat verzoekster reeds ten laste was van dhr. A. (...) toen zij nog in Marokko woonde. Het stuk brengt overschrijvingsbewijzen van dhr. A. (...) aan verzoekster. De overschrijvingen zijn alleen al voor de negen maanden voorafgaand aan haar komst naar Europa alles samen goed voor ongeveer €5.270. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat een dergelijke som geld niet impliceert dat verzoekster in

haar land van herkomst ten laste zou zijn geweest van haar broer, dhr. A. (...), referentiepersoon, te meer gelet op het gemiddelde inkomen in Marokko. De overschrijvingen hebben betrekking op het jaar 2016 gezien verzoekster zich dan voor het laatst in Marokko bevond. Oordelen dat de bewijsstukken betrekking zouden moeten hebben op een periode die de huidige aanvraag gezinshereniging korter voorafgaat, zou gelijk staan aan het vereisen van een onmogelijk te leveren bewijs gezien verzoekster sedert december 2016 per definitie niet meer in het land van herkomst ten laste was van haar broer, doch wel in Europa. Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het land van herkomst ten laste moet zijn niet op onredelijke wijze invullen.

Dat uit de samenlezing van onder meer de voorgelegde stukken 6, 7, 8, 13 en 15 genoegzaam blijkt dat verzoekster en haar broer dhr. A. (...) tot voor zijn verhuis naar Europa samenwoonden te Marokko en dat dhr. A. (...) verzoekster onderhield tot haar komst naar Europa, waarna zij kort nadien bij hem is ingetrokken en hij sedertdien ononderbroken instaat voor haar levensonderhoud.

Dat de gemachtigde niet ernstig kan voorhouden dat verzoekster, gelet op de overgemaakte stukken, in haar land van herkomst niet ten laste was van dhr. A. (...).

Dat dhr. A. (...) sedert 28 januari 2016 ononderbroken in België woont, zou volgens verweerder een reden vormen waarom geen sprake zou kunnen zijn van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging. Zulks gaat voorbij aan bovenvermelde vaststellingen dat verzoekster tot de verhuis van dhr. A. (...) naar Europa in januari 2016 bij hem woonde in Marokko (stuk 15), waarna verzoekster financieel ten laste was van dhr. A. (...) zoals blijkt uit de gevoegde overschrijvingen voor de periode april - december 2016 (stuk 7), waarna verzoekster zich in België vestigde bij dhr. A. (...) in december 2016 (stuk 10) en andermaal een gezinscel vormde met hem.

Dat verzoekster actueel ten laste is van haar broer, dhr. A. (...), blijkt reeds uit een schrijven van september 2017 van de Socialistische Mutualiteit (stuk 9). Dat dit voorts ontegensprekelijk blijkt uit het gegeven dat dhr. A. (...) instaat voor de kost en inwonen van verzoekster die zelf geen inkomsten geniet (stuk 18). Dat de tenlasteneming van dhr. A. (...) verder reikt dat het loutere verschaffen van een domicilieadres en verzoekster daadwerkelijk bij hem inwoonde, kan door verwerende partij niet worden ontkend, gelet op het feit dat zij haar daar aantroffen op zowel 5 juni 2018 als 6 november 2018, haar daar zelfs uit haar bed lichtten.

Volledigheidshalve merkt verzoekster op dat de bestreden bijlage louter stelt dat 'dienstig kan worden verwezen' naar de bespreking van de ter zake voorgelegde stukken in de eerdere bijlagen 20. Dat dit geen genoegzame motivering vormt.

Waar verwerende partij voorhoudt dat niet zou blijken dat verzoekster niet ten laste valt van de Belgische staat, wijst verzoekster op het gegeven dat het genieten van OCMW-steun in principe geen afbreuk kan doen aan de hoedanigheid van familielid ten laste van een Unieburger in de zin van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 juni 1987, nr. 316/85, Lebon). Volledigheidshalve verwijst verzoekster naar het als stuk 18 gevoegde.

Waar verwerende partij stelt dat niet zou blijken dat dhr. A. (...) beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster ten laste te nemen, stelt verzoekster dat de bestaansmiddelen van dhr. A. (...) genoegzaam mogen blijken uit de als bijlage gevoegde stukken (stuk 17).

Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 17 januari 2007, nr. 166.860). Gezien bij de beoordeling van de aanvraag in casu slechts rekening werd gehouden met een beperkt deel van de voorgelegde gegevens, de bewijswaarde ervan minstens werd miskend, kan bezwaarlijk worden volhard dat 'de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens'. Bijgevolg kan evenmin worden volhard in de motivering van verwerende partij.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerm minst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr.

131.375, NV L.) en dat de beslissing allerm minst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing gaat derhalve ook in tegen alle redelijkheid. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Gezien aldus het ontbreken van motivering conform de aangehaalde en voorgelegde stukken van verzoekster, gezien de beoordeling niet is gestoeld op de juiste feitelijke gegevens, gezien de feitelijkeheden niet correct zijn beoordeeld, faalt de motivering duidelijk naar recht. De gemachtigde is onredelijk tot haar besluit gekomen.

Dat artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 is geschonden, in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden met de voeten getreden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden nietig verklaard, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. De verwerende partij gaat vervolgens concreet in op de verschillende door de verzoekende partij in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert op concrete wijze waarom aldus volgens haar niet blijkt dat dit het geval is.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing zoals vermeld in punt 1.9. kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de motivering niet concreet of precies toegepast is op haar dossier, doch beperkt blijft tot algemene standaardformuleringen. Ten overvloede dient te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)”

3.1.5. Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

3.1.6. Betreffende het motief dat zij geen documenten voorlegt waaruit blijkt dat zij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van dhr. A., haar broer, betoogt de verzoekende partij dat dit motief voorbijgaat aan de werkelijkheid zoals door haar aangetoond, dat uit de geboorteaktes blijkt dat zij wel degelijk dezelfde ouders hebben en dus uit hetzelfde originele kerngezin voortkomen en dat uit het attest gevoegd als stuk 15 (attest van samenwonen d.d. 19 juni 2018), blijkt dat zij en haar broer samenwoonden te Marokko tot haar komst naar Europa, dat zij sedert haar aankomst, enkele maanden na haar broer, opnieuw deel uitmaakt van de gezinscel van haar broer. Zij meent dat de gemachtigde nalaat te preciseren waarom zij niet tot het kerngezin van haar broer zou behoren en zich beperkt tot deze algemeenheid, waarmee zij geen afdoende motivering geeft.

Betreffende het voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaken van het gezin van dhr. A., wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 13.07.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 28.01.2016 ononderbroken in België woont. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat in voormelde motieven niet betwist wordt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon dezelfde ouders hebben en uit hetzelfde originele kerngezin voortkomen. Uit de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, wel degelijk waarom de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Zij motiveert immers dat de referentiepersoon sedert 28 januari 2016 ononderbroken in België woont zodat van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst ‘voorafgaandelijk’ aan de aanvraag gezinshereniging geen sprake kan zijn. Naast de vaststelling dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat voormeld attest van 19 juni 2018 werd overgemaakt naar aanleiding van de aanvraag van 21 juni 2018, wijst de Raad erop dat het feit dat uit een attest van samenwonen blijkt dat zij en haar broer samenwoonden in Marokko bij hun vader tot aan de komst naar Europa van haar broer, aan voormelde motieven overigens geen afbreuk doet. Immers blijkt uit voormeld attest niet dat er sprake was van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst ‘voorafgaandelijk’ aan de aanvraag gezinshereniging daar de referentiepersoon reeds sedert 28 januari 2016 ononderbroken in België woont, feit dat door de verzoekende partij niet wordt betwist. Gelet op het feit dat haar broer, de referentiepersoon, sinds 28 januari 2016 ononderbroken in België woont en de verzoekende partij, naar eigen verklaring, pas sinds december 2016, aldus meer dan 10 maanden later, komt het de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor te oordelen dat er dus geen gezamenlijke vestiging is in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Voorts wordt gemotiveerd *“Het gegeven dat betrokkene op 13.07.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”* Met het betoog dat zij enkele maanden later opnieuw deel uitmaakt van de gezinscel van haar broer, toont zij geenszins aan op welke wijze dit element wel afbreuk zou doen aan de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond dat zij ‘voorafgaand’ aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot algemeenheden, nu duidelijk gewezen wordt op het feit dat haar broer reeds langere tijd in België woont voor de komst van de verzoekende partij naar Europa waardoor er van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging geen sprake is, noch dat de motivering niet afdoende zou zijn.

Verder betoogt de verzoekende partij nog dat het feit dat haar broer sedert 28 januari 2016 ononderbroken in België woont waardoor dit een reden is waarom er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, voorbijgaat aan de vaststelling dat zij tot de verhuis van haar broer naar Europa in januari 2016 bij hem woonde in Marokko, waarna zij financieel ten laste was van haar broer, zoals blijkt uit de gevoegde overschrijvingen, waarna zij zich in België vestigde bij haar broer in december 2016 en andermaal met

hem een gezinscel vormde. Met voormeld betoog betwist de verzoekende partij geenszins dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging. In tegendeel, zij lijkt zelf voor te houden dat er na de verhuis van haar broer naar Europa in januari 2016 en voor haar komst naar België in december 2016 geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging doch wel een ten laste zijn van haar broer. Het feit dat zij zich in België bij haar broer vestigde in december 2016 waardoor er andermaal sprake is van een gezinscel, doet geen afbreuk aan het feit dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat uit de bespreking onder punten 3.1.7. en 3.1.8. blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat zij na januari 2016 financieel ten laste was van haar broer.

3.1.7. Waar de verzoekende partij een betoog voert over het voorgelegde document 'certificat de charge de famille' en over de overschrijvingsbewijzen, stelt de Raad vast dat de verwerende partij deze documenten in overweging heeft genomen, doch er op heeft gewezen dat *"deze documenten (...) reeds (werden) voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 13.07.207 en 08.02.208 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 08.01.2018 en 04.06.2018."* en heeft gesteld dat er niet dienstig naar verwezen kan worden.

De verzoekende partij meent dat het louter stellen dat er niet dienstig naar verwezen kan worden, geen afdoende motivering vormt, doch licht geenszins toe waarom de verwerende partij niet zou kunnen volstaan met de vaststelling dat deze documenten reeds werden voorgelegd in het kader van eerdere aanvragen gezinshereniging en deze besproken en weerlegd werden in vorige bijlagen 20.

De verzoekende partij kan niet dienstig de motieven van de beslissingen van 8 januari 2018 en 4 juni 2018 aanvechten daar deze beslissingen niet het voorwerp uitmaken van onderhavig beroep. De verzoekende partij had de mogelijkheid deze beslissingen en aldus de motieven betreffende de voormelde documenten aan te vechten. De verzoekende partij kan niet verwachten dat zij, door het opnieuw voorleggen bij een volgende aanvraag van documenten die zij reeds had bijgebracht bij een vorige aanvraag gezinshereniging en waarover de verwerende partij reeds geoordeeld heeft, bij een negatieve beslissing over de volgende aanvraag, alsnog of opnieuw de motieven betreffende de reeds eerder voorgelegde documenten kan aanvechten.

3.1.8. Waar de verzoekende partij betoogt dat uit de samenlezing van onder meer de voorgelegde stukken 6, 7, 8, 13 en 15 genoegzaam blijkt dat zij en haar broer tot voor zijn verhuis naar Europa samenwoonden in Marokko en dat haar broer haar onderhield tot haar komst naar Europa, waarna zij kort nadien bij hem is ingetrokken en hij sedertdien ononderbroken instaat voor haar levensonderhoud, dat de gemachtigde niet ernstig kan voorhouden dat zij, gelet op de overgemaakte stukken, in haar land van herkomst niet ten laste was van haar broer, kan wat betreft het feit dat zij in Marokko samenwoonden en na haar komst naar Europa opnieuw samenwoonden, verwezen worden naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt 3.1.6. Voorts weerlegt de verzoekende partij met het enkel erop wijzen dat zij meent dat uit de samenlezing van onder meer de voorgelegde stukken 6, 7, 8, 13 en 15 genoegzaam blijkt dat haar broer haar onderhield tot haar komst naar Europa, waarna zij kort nadien bij hem is ingetrokken en hij sedertdien ononderbroken instaat voor haar levensonderhoud, en dat zij ten laste was in haar land van herkomst van haar broer, geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing. Hierin wordt immers ingegaan op de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en wordt aangegeven waarom geoordeeld wordt dat de verzoekende partij niet aantoonde voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst voor haar komst naar België en onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst financieel ten laste te zijn van de referentiepersoon, waarbij eveneens wordt verduidelijkt dat het louter gegeven dat de verzoekende partij heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is geen afbreuk doet aan deze vaststellingen, daar dit niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ten laste was of is van de referentiepersoon, dat dit op actieve wijze dient aangetoond te worden en dat deze situatie betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst.

De verzoekende partij meent dat de stelling dat zij niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar broer, indruist tegen de voorgelegde documenten, dat de gemachtigde nalaat concreet te stellen waarom zij er niet in zou

slagen aan te tonen afhankelijk te zijn van haar broer en de verwerende partij zich andermaal beperkt tot deze algemeenheid en nalaat afdoende te motiveren. Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk concreet wordt verduidelijkt waarom de voorgelegde documenten niet afdoende zijn om aan te tonen dat zij afhankelijk was van haar broer. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en wordt aangegeven waarom geoordeeld wordt dat de verzoekende partij niet aantoonde voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst voor haar komst naar België – waarbij wordt geoordeeld dat uit het document ‘fiches des renseignements’ blijkt dat zij op datum van het attest, 5 december 2016, niet ingeschreven was op de rollen van de vermelde belastingen en hieruit niet blijkt dat de verzoekende partij onvermogen was in de ‘periode’ voorafgaand haar vertrek uit Marokko – en onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst financieel ten laste te zijn van de referentiepersoon – waarbij wordt gemotiveerd betreffende het ‘certificat de charge de famille’ en de bewijzen van overschrijven dat deze reeds werden voorgelegd en werden besproken en weerlegd in de bijlages 20 van 8 januari 2018 en 4 juni 2018 – waarbij eveneens wordt verduidelijkt dat het louter gegeven dat de verzoekende partij heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is geen afbreuk doet aan deze vaststellingen, daar dit niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ten laste was of is van de referentiepersoon, dat dit op actieve wijze dient aangetoond te worden en dat deze situatie betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst.

Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst, betoogt de verzoekende partij dat zij nochtans het stuk ‘fiche des renseignements’ voorlegde waaruit blijkt dat zij geen belastingen diende te betalen in Marokko. Zij meent dat waar de gemachtigde stelt dat hieruit niet afdoende blijkt dat zij onvermogen was in de periode voorafgaand aan haar vertrek uit Marokko, de gemachtigde verzocht wordt te verklaren hoe anders kan worden aangetoond dat zij geheel onvermogen was dan uit een officieel uittreksel waaruit blijkt dat zij geen belastingen diende te betalen bij ontstentenis van enige bron van inkomsten, dat voorhouden dat uit het stuk niet afdoende zou blijken dat zij onvermogen was, berust op een absolute miskennis van de bewijswaarde van het voorgelegde stuk en een manifeste tendens in hoofde van de verwerende partij koste wat het kost weigeringsbeslissingen te nemen, dat het nochtans aan de verwerende partij toekomt slechts beslissingen te nemen met inachtneming van alle dienstige stukken en na een correcte beschouwing van de voorgelegde stukken, zich niet schuldig te maken aan overschrijding of afwending van macht.

Betreffende het voorgelegde stuk ‘fiche des renseignements’ wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“- ‘fiches des renseignements’ n°11114/16 dd. 05.12.2016 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet ingeschreven was op de rollen van de in het attest vermelde belastingen: echter, louter uit dit attest blijkt niet afdoende dat betrokkene onvermogen was in de periode voorafgaand aan haar vertrek uit Marokko en haar komst naar België.”

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat gemotiveerd wordt dat uit het voorgelegde attest blijkt dat zij ‘op datum van het attest’ niet ingeschreven was op de rollen van de in het attest vermelde belastingen en dat uit dit attest niet afdoende blijkt dat zij onvermogen was ‘in de periode’ voorafgaand aan haar vertrek uit Marokko en haar komst naar België. Het feit immers dat zij op datum van 5 december 2016 – maand van het vertrek uit Marokko volgens de verklaringen van de verzoekende partij – niet ingeschreven is op de rollen van de in het attest vermelde belastingen toont geenszins aan dat de verzoekende partij geen bron van inkomsten had en geen belastingen diende te betalen in de periode voorafgaand het vertrek uit Marokko en aldus onvermogen was in de periode voorafgaand aan haar vertrek. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat uit het attest niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij onvermogen was in de periode voorafgaand aan haar vertrek uit Marokko. Het komt aan de verzoekende partij toe het bewijs te leveren dat zij voorafgaand de aanvraag en reeds van het in land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De verwerende partij dient geenszins te duiden welke specifieke documenten hiertoe dienen voorgelegd te worden. Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven berusten op een absolute miskennis van de bewijswaarde van het voorgelegde stuk en een manifeste tendens in hoofde van de verwerende partij koste wat het kost weigeringsbeslissingen te nemen, dat het nochtans aan de

verwerende partij toekomt slechts beslissingen te nemen met inachtneming van alle dienstige stukken en na een correcte beschouwing van de voorgelegde stukken, zich niet schuldig te maken aan overschrijding of afwending van macht.

3.1.9. De verzoekende partij betoogt dat zij actueel ten laste is van haar broer, dat dit reeds blijkt uit een schrijven van september 2017 van de Socialistische Mutualiteit, dat dit voorts ontegensprekelijk blijkt uit het gegeven dat haar broer instaat voor de kost en inwoon van de verzoekende partij die zelf geen inkomsten geniet, dat de tenlasteneming door haar broer verder reikt dan het louter verschaffen van een domicilieadres en dat zij daadwerkelijk bij hem inwoont, niet door de verwerende partij kan worden ontkend, daar zij haar daar aantrof op zowel 5 juni 2018 en 6 november 2018 en haar daar zelfs uit bed lichtte.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij betwist dat de verzoekende partij daadwerkelijk inwoont bij haar broer. Betreffende de samenwoning wordt gemotiveerd:

“Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

Door enkel te stellen dat het feit dat zij actueel ten laste is van haar broer ontegensprekelijk blijkt uit het gegeven dat haar broer instaat voor de kost en inwoon van de verzoekende partij die zelf geen inkomsten geniet, dat de tenlasteneming door haar broer verder reikt dan het louter verschaffen van een domicilieadres, weerlegt de verzoekende partij geenszins het motief dat het gegeven dat zij sedert juli 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar broer, dat deze situatie betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst of origine. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat het actueel ten laste zijn blijkt uit het gegeven dat haar broer instaat voor haar kost en inwoon, doch toont zij niet aan dat zij bij haar aanvraag stukken heeft gevoegd waaruit wel degelijk blijkt dat zij op actieve wijze, door bewijzen van dragen van de kosten door de broer, heeft aangetoond ten laste te zijn van haar broer. Uit het loutere feit dat zij geen inkomsten heeft, kan niet zonder meer afgeleid worden dat haar broer instaat voor haar kosten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij actueel ten laste is van haar broer, dat dit reeds blijkt uit een schrijven van september 2017 van de Socialistische Mutualiteiten, wijst de Raad erop dat het gegeven dat de verzoekende partij door de Socialistische Mutualiteiten beschouwd wordt als een persoon ten laste van haar broer niet inhoudt dat haar broer voorziet in het levensonderhoud van de verzoekende partij. Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan op welke wijze dit element afbreuk kan doen aan de motieven betreffende het al dan niet ten laste zijn in het licht van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en waaromtrent wordt gemotiveerd: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.”* Voormeld motief volstaat reeds om vast te stellen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Voormelde vaststelling, samen met de vaststelling dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, volstaat om te besluiten dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.1.10. De verzoekende partij wijst, betreffende het motief dat niet blijkt dat zij niet ten laste valt van de Belgische staat, op het gegeven dat het genieten van OCMW-steun in principe geen afbreuk kan doen

aan de hoedanigheid van familielid ten laste van een Unieburger in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt echter vast dat het motief dat niet blijkt dat zij niet ten laste valt van de Belgische staat een overtuigend motief betreft.

Betreffende het motief dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om haar ten laste te nemen, betoogt de verzoekende partij dat de bestaansmiddelen van haar broer afdoende blijken uit de als bijlage gevoegde stukken. De Raad stelt vast dat voormelde kritiek echter gericht is tegen een overtuigend motief.

Het motief *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon”* volstaat immers reeds om vast te stellen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Voormelde vaststelling, samen met de vaststelling dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaande de huidige aanvraag gezinshereniging, volstaat om te besluiten dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De eventuele gegrondheid van kritiek op overtuigende motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij verwijst naar het als stuk 18 gevoegde stuk, met name volgens de inventaris ‘bewijs van niet-rechthebbende leefloon verzoekster’, enkel kan vastgesteld worden dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt en de verzoekende partij ook niet voorhoudt of aantoonde dat dit stuk werd voorgelegd naar aanleiding van de aanvraag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en te hebben gemotiveerd dat er niet blijkt dat de verzoekende partij niet ten laste viel/valt van de Belgische staat.

3.1.11. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat het oordeel van de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde door haar voorgelegde stukken geen rekening heeft gehouden of op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.12. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954, punt 2.5.4.2.; RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.; RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3., stuk 19). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.).

Verzoekster maakte het als stuk 15 gevoegde bewijselement over aan de lokale Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster is heden dan ook ontsteld te moeten vaststellen dat het aangeleverde stuk niet in overweging werd genomen bij het beslissingsproces.

Dat de bijlage 20 geen rekening houdt met het overgemaakte stuk waaruit blijkt dat verzoekster en dhr. A. (...) wel degelijk samenwoonden te Marokko. Dit is is geheel strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel. De beslissing is niet gestoeld op een volledige feitenvinding en werd niet genomen met kennis van alle relevante gegevens. Nochtans vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verwerende partij zich bij het nemen van een beslissing steunt op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3., stuk 19).

Het besluitvormingsproces leefde de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet na. Uit wat voorafgaat mag blijken dat de beslissing allerminst met volledige kennis van zaken is genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig is aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissing allerminst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst.”

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat het “als stuk 15 gevoegde bewijselement” volgens de inventaris gevoegd bij het verzoekschrift het “attest van samenwoning d.d. 19 juni 2018” betreft.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het overgemaakte stuk waaruit blijkt dat zij en haar broer wel degelijk samenwoonden in Marokko.

Betreffende het voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaken van het gezin van dhr. A., wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 13.07.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 28.01.2016 ononderbroken in België woont. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.”

Uit de bestreden beslissing blijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in het land van herkomst, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Zij motiveert immers dat de referentiepersoon sedert 28 januari 2016 ononderbroken in België woont zodat van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst ‘voorafgaandelijk’ aan de aanvraag gezinshereniging geen sprake kan zijn. Naast de vaststelling dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat voormeld attest van 19 juni 2018 werd overgemaakt naar aanleiding van de aanvraag van 21 juni 2018 – zodat het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden –, wijst de Raad erop dat het feit dat uit een attest van

samenwoont blijkt dat zij en haar broer samenwoonden in Marokko bij hun vader tot aan de komst naar Europa van haar broer, aan voormelde motieven overigens geen afbreuk doet. Immers blijkt uit voormeld attest niet dat er sprake was van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst 'voorafgaandelijk' aan de aanvraag gezinshereniging daar de referentiepersoon reeds sedert 28 januari 2016 ononderbroken in België woont, feit dat door de verzoekende partij niet wordt betwist. Gelet op het feit dat haar broer, de referentiepersoon, sinds 28 januari 2016 ononderbroken in België woont en de verzoekende partij, naar eigen verklaring, pas sinds december 2016, aldus meer dan 10 maanden later, komt het de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor te oordelen dat er dus geen gezamenlijke vestiging is in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Gelet op voormelde vaststellingen kon de verwerende partij dan ook terecht stellen *"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd."*

Uit de motieven blijkt afdoende waarom de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in het land van herkomst, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze het door haar voorgelegde bewijs van samenwonen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1. De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

"Artikel 47/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 luidt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Verzoekster is een 'ander familielid bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980, daar zij een familielid is van een burger van de Unie dat in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 47/3, § 2 van dezelfde wet, moeten de documenten die dit bewijzen uitgaan van de bevoegde overheden van het land van herkomst. Bij ontstentenis hiervan kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. De ontstentenis van documenten uitgaande van de bevoegde overheid wijst - overeenkomstig de Memorie van Toelichting bij de wet van 19 maart 2014 die het artikel 47/3 invoegde in de wet van 15 december 1980 - op de situatie waarin de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken (Parl.St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/1, p. 22).

In casu legt verzoekster een 'certificat de charge de famille' voor, zoals induis apostille opgenomen als stuk 6. Het certificaat is een officieel document dat werd opgemaakt door de bevoegde Marokkaanse overheid. Op het document staat te lezen: "L'interessée (verzoekster) est sous la charge de son frère." Tegenpartij kan niet voorbijgaan aan het feit dat de bevoegde Marokkaanse overheid daarmee overeenkomstig de aldaar geldende regelgeving officieel en expliciet heeft vastgesteld dat verzoekster ten laste is van haar broer, dhr. A. (...). Aldus wordt het door artikel 47/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste bewijs geleverd dat verzoekster ten laste was van dhr. A. (...) toen zij nog woonachtig was in Marokko.

De Marokkaanse overheid heeft overeenkomstig de Marokkaanse regelgeving en na controle vastgesteld dat verzoekster ten laste was van haar broer, dhr. A. (...). Wanneer evenwel, ten onrechte, zou worden beweerd dat de Marokkaanse regelgeving bij de opmaak van het certificaat niet werd nageleefd, dat de wettigheidscontrole uitgevoerd door de Marokkaanse overheid ontoereikend werd uitgevoerd, komt het aan tegenpartij toe de stukken aan te voeren die zulks kunnen bewijzen. Bij ontstentenis van bewijsvoering en op basis van louter hypothetische veronderstellingen, mag niet worden besloten dat de vaststelling niet overeenkomstig Marokkaanse regelgeving zou hebben plaatsgevonden of dat het certificaat een onwaarheid zou bevatten.

Naast - en niet bij ontstentenis van - het 'document dat aantoont dat verzoekster ten laste was van haar broer, dhr. A. (...), en dat uitgaat van de bevoegde Marokkaanse overheid', wordt bovendien het bewijs dat verzoekster ten laste was van dhr. A. (...) geleverd 'met elk passend middel. Uit de overschrijvingsbewijzen van dhr. A. (...) aan verzoekster, gevoegd als stuk 7, kan eveneens ontegensprekelijk worden afgeleid dat verzoekster reeds ten laste was van dhr. A. (...) toen zij nog in Marokko woonde. Het stuk brengt overschrijvingsbewijzen. De overschrijvingen zijn alleen al voor de negen maanden voorafgaand aan de komst van verzoekster naar Europa alles samen goed voor ongeveer €5.270. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat een dergelijke som geld niet impliceert dat verzoekster in haar land van herkomst ten laste zou zijn geweest van haar broer, dhr. A. (...), referentiepersoon, met name gelet op het gemiddelde inkomen in Marokko.

Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie kan het feit dat de referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalde aan de derdelander aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van de derdelander ten opzichte van de referentiepersoon, in zoverre die steun noodzakelijk is om in de basisbehoefte van de derdelander te voorzien. Om te beoordelen of de verleende steun noodzakelijk is, moet worden nagegaan of de derdelander gezien zijn economische en sociale toestand inderdaad niet in staat was om in het land van herkomst in zijn basisbehoeften te voorzien. Het 'ten laste zijn' en de noodzaak van de financiële ondersteuning kan met ieder passend middel worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05; HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12). Het dient benadrukt dat de Memorie van Toelichting bij voormelde wet van 19 maart 2014 naar deze vaststaande rechtspraak verwijst (Pari.St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/1, p. 22).

Uit het stuk 8 blijkt dat verzoekster inderdaad geen eigen inkomsten had in Marokko gezien zij geen enkele vorm van belasting diende te betalen. Aldus kan overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie worden besloten dat de door dhr. A. (...) aan verzoekster verleende steun noodzakelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien en dat het gegeven dat verzoekster ten zijner laste was afdoende is bewezen. De vermelding in bijlage 20 dat niet wordt aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst, wordt aldus weerlegd.

De bijlage 20 stelt eveneens dat "er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen". Nochtans blijkt dhr. A. (...) in werkelijkheid wel degelijk over daartoe voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Verzoekster was reeds ten laste genomen door dhr. A. (...) toen ze nog in Marokko woonde en ook actueel slaagt dhr. A. (...) er met zijn inkomsten duidelijk in verzoekster te voorzien in haar levensonderhoud. Het bewijs van de bestaansmiddelen van dhr. A. (...) wordt geleverd door het stuk 17, dat zijn inkomsten aantoont.

Bijlage 20 stelt expliciet "Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren" De verwerende partij kan alle reeds voordien aangeleverde elementen die niet bij de beoordeling werden betrokken, evenals alle bij dit verzoekschrift nieuw aangehaalde elementen, als dusdanig beschouwen.

Het komt aan verwerende partij toe om, mocht zij alsnog ten onrechte voorhouden dat verzoekster niet kan worden beschouwd als zijnde ten laste van haar broer, precies aan te geven waarom als dusdanig wordt geoordeeld en waarom de aangevoerde stukken niet worden weerhouden. Temeer gezien het concept 'ten laste zijn van' niet wordt gedefinieerd door de Belgische wetgever. De aangebrachte motieven dienen de beslissing te dragen.

Dat het voorbijgaan aan de bewijswaarde van het 'certificat de charge de famille', de overschrijvingsbewijzen en stuk 7, een duidelijke inbreuk vormt op het bepaalde in artikel 47/3 van de wet van 15 december 1980.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst.”

3.3.2. Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)”

3.3.3. Waar de verzoekende partij een betoog voert over het voorgelegde document ‘certificat de charge de famille’ en over de overschrijvingsbewijzen, stelt de Raad vast dat de verwerende partij deze documenten in overweging heeft genomen, doch er op heeft gewezen dat *“deze documenten (...) reeds (werden) voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 13.07.207 en 08.02.208 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 08.01.2018 en 04.06.2018.”* en heeft gesteld dat er niet dienstig naar verwezen kan worden.

De Raad wijst erop dat uit de beslissing van 8 januari 2018 blijkt dat de verwerende partij hierover oordeelde: *“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

- *‘certificat de charge de famille’ n° 686/2017 dd. 07.08.2017 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon*
- *Bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene (...): echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene op deze bedragen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er op basis van het geheel van de beschikbare gegevens onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.”

Uit de beslissing van 4 juni 2018 blijkt dat ook naar aanleiding van de aanvraag van 8 februari 2018 het ‘certificat de charge de famille’ werd voorgelegd en dat hierover werd gemotiveerd: “Het ‘certificat de charge de famille’ n° 686/2017 dd. 07.08.2017 werd reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter 13.07.207) en besproken en weerlegd in het kader van de bijlage 20 dd. 08.01.2018.”

Aldus blijkt dat betreffende het ‘certificat de charge de famille’ en de bewijzen van geldstortingen gemotiveerd werd in de beslissing van 8 januari 2018. Tegen voormelde beslissing heeft de verzoekende partij geen beroep ingesteld bij de Raad.

De verzoekende partij kan niet dienstig de motieven van de beslissing van 8 januari 2018 aanvechten daar deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De verzoekende partij had de mogelijkheid deze beslissing en aldus de motieven betreffende de voormelde documenten aan te vechten, doch heeft nagelaten dit te doen. De verzoekende partij kan niet verwachten dat zij, door het opnieuw voorleggen bij een volgende aanvraag van documenten die zij reeds had bijgebracht bij een vorige aanvraag gezinshereniging en waarover de verwerende partij reeds geoordeeld heeft, bij een negatieve beslissing over de volgende aanvraag, alsnog de motieven betreffende de reeds eerder voorgelegde documenten kan aanvechten.

3.3.4. De verzoekende partij betoogt voorts dat uit stuk 8 – volgens de inventaris gevoegd bij het verzoekschrift betreft dit ‘infoche belastingsinspecteur, incl. apostille’ en uit de bijgevoegde stukken blijkt dat het gaat om ‘fiches des renseignements’ n° 11114/16 van 5 december 2016 – blijkt dat zij geen inkomsten had in Marokko gezien zij geen enkele vorm van belasting diende te betalen, dat aldus

overeenkomstig vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (hierna: HvJ) kan besloten worden dat de door haar broer verleende steun noodzakelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien en dat het gegeven dat zij ten zijnen laste was afdoende bewezen is. De verzoekende partij meent dat de vermelding in de bestreden beslissing dat niet wordt aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst aldus wordt weerlegd. De vaste rechtspraak van het HvJ waarnaar de verzoekende partij verwijst betreft de rechtspraak uit de zaken Jia en Reyes waarin wordt gesteld dat om te oordelen of de verleende steun noodzakelijk is, nagegaan moet worden of de derdelander gezien zijn economische en sociale toestand inderdaad niet in staat was om in het land van herkomst in zijn basisbehoeften te voorzien.

Betreffende het voorgelegde stuk 'fiches des renseignements' wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

"- 'fiches des renseignements' n°11114/16 dd. 05.12.2016 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet ingeschreven was op de rollen van de in het attest vermelde belastingen: echter, louter uit dit attest blijkt niet afdoende dat betrokkene onvermogen was in de periode voorafgaand aan haar vertrek uit Marokko en haar komst naar België."

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat gemotiveerd wordt dat uit het voorgelegde attest blijkt dat zij 'op datum van het attest' niet ingeschreven was op de rollen van de in het attest vermelde belastingen en dat uit dit attest niet afdoende blijkt dat zij onvermogen was 'in de periode' voorafgaand aan haar vertrek uit Marokko en haar komst naar België. Het feit immers dat zij op datum van 5 december 2016 – maand van het vertrek uit Marokko volgens de verklaringen van de verzoekende partij – niet ingeschreven is op de rollen van de in het attest vermelde belastingen toont geenszins aan dat de verzoekende partij geen bron van inkomsten had en geen belastingen diende te betalen in de periode voorafgaand het vertrek uit Marokko en aldus onvermogen was in de periode voorafgaand aan haar vertrek. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat uit het attest niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij onvermogen was in de periode voorafgaand aan haar vertrek uit Marokko en toont dan ook niet aan dat de door haar broer verleende steun noodzakelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien. Het komt aan de verzoekende partij toe het bewijs te leveren dat zij voorafgaand de aanvraag en reeds van het in land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

3.3.5. De verzoekende partij betoogt verder dat gesteld wordt dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om haar ten laste nemen, dat nochtans blijkt dat haar broer in werkelijkheid wel degelijk over daartoe voldoende bestaansmiddelen beschikt, dat zij reeds ten laste werd genomen door haar broer toen ze nog in Marokko woonde en haar broer er ook actueel duidelijk in slaagt met zijn inkomsten in haar levensonderhoud te voorzien. Zij wijst erop dat het bewijs van bestaansmiddelen van haar broer geleverd wordt door het stuk 17, dat zijn inkomsten aantoonst.

De Raad stelt vast dat voormelde kritiek echter gericht is tegen een overtollig motief.

Het motief *"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon"* volstaat immers reeds om vast te stellen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Voormelde vaststelling, samen met de vaststelling dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaande de huidige aanvraag gezinshereniging, volstaat om te besluiten dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonst te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De eventuele gegrondheid van kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.6. De verzoekende partij wijst erop dat in de bestreden beslissing expliciet gesteld wordt dat het aan de verzoekende partij toekomt haar aanvraag te actualiseren. Zij meent dat de verwerende partij alle

reeds voordien aangeleverde elementen die niet bij de beoordeling werden betrokken, evenals de bij dit verzoekschrift nieuw aangehaalde elementen, als dusdanig kan beschouwen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken welke door haar voordien aangeleverde elementen ten onrechte niet bij de beoordeling van de aanvraag werden betrokken. Voorts kan het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met bij het verzoekschrift nieuw aangehaalde elementen, daar het verzoekschrift dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

3.3.7. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat het aan de verwerende partij toekomt, mocht zij alsnog ten onrechte voorhouden dat zij niet kan beschouwd worden als zijnde ten laste van haar broer, precies aan te geven waarom als dusdanig wordt geoordeeld en waarom de aangevoerde stukken niet worden weerhouden, temeer gezien het concept 'ten laste zijn' niet wordt gedefinieerd door de Belgische wetgever. Zij stelt dat de aangebrachte motieven de beslissing dienen te dragen.

Gelet op de vaststellingen in onderhavig arrest, toont de verzoekende partij niet aan dat uit de motieven niet kan worden afgeleid waarom wordt geoordeeld dat zij niet kan beschouwd worden als zijnde ten laste van haar broer alsook waarom de aangevoerde stukken niet worden weerhouden. Zij maakt niet aannemelijk dat de aangebrachte motieven de bestreden beslissing niet dragen.

3.3.8. Een schending van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'.

3.4.1. De verzoekende partij zet haar vierde middel uiteen als volgt:

"Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe is vereist in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, ni. of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69).

De bedoeling van de beslissingen van Dienst Vreemdelingenzaken ligt erin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8.2 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op het gezins- en privéleven ex artikel 8 EVRM al dan niet

schendt. De lidstaten dienen een belangenafweging ('fair balance'-toets) te maken. Dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezins- en privéleven te hebben op het grondgebied van de staat. Conform de 'fair balance'-toets kan een positieve verplichting bestaan in hoofde van een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen binnen voormelde 'fair balance'-toets in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

Met het oog op een zeer grondige afweging en ter beoordeling van de beschermenswaardige aard van de relatie tussen verzoekster en dhr. A. (...) dient in overweging te worden genomen: het feit dat verzoekster sedert haar aankomst in België inwoont bij haar broer, dhr. A. (...) (stuk 10), het feit dat het familie- en gezinsleven van verzoekster daadwerkelijk zal worden verbroken bij uitwijzing naar Marokko, het feit dat verzoekster een gezinscel vormde met dhr. A. (...) voor hun komst naar Europa (stukken 4 en 5), het feit dat verzoekster toen zij nog in Marokko verbleef ten laste was van dhr. A. (...) (stukken 6 en 7), het feit dat verzoekster behoudens een nationaliteitsband nagenoeg geen effectieve banden heeft in Marokko, het feit dat verzoekster niet in de mogelijkheid verkeert zich elders normaal en effectief te herenigen met haar broer, die in België woonachtig is en werkt (stukken 10 en 17), het feit dat verzoekster alles in het werk heeft gesteld om te integreren in België (stuk 11) gezien zij hier het centrum van haar belangen heeft opgebouwd en het feit dat verzoekster zich aldus duurzaam wenst te verankeren in België.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een absolute miskennis uitmaken van het recht van verzoekster op privé- en familielevens, gezien haar privé- en familielevens zich in België afspeelt. De handhaving zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen daar die ertoe zou leiden dat verzoekster opnieuw gescheiden zou moeten leven van haar broer en schoonzus bij wie zij sedert haar aankomst in België inwoont en van haar andere broer die eveneens in België woont. De handhaving zou aldus onevenredige schade toebrengen aan haar gezinsleven.

Verzoekster kan het voorgehouden gezinsleven niet elders leiden gezien haar broer gevestigd en werkzaam is in België (stukken 10 en 17). Het zou voor verzoekster uiterst moeilijk tot onmogelijk zijn om opnieuw naar België te komen om de procedure verder te zetten, eens te meer gezien het inreisverbod dat aan verzoekster werd betekend samen met actuele bijlagen 20 en 13 septies (RvV 12 juni 2018, nr. 221.035, punt 3.4., stuk 16; stuk 2). Het moeilijk te herstellen en ernstige nadeel heeft in casu betrekking op rechtmatige belangen: de uitoefening van haar verdragsrechtelijk beschermd recht op privé- en familielevens evenals het recht om zich te herenigen met haar broer, Unieburger, ten wiens laste zij was of van wiens gezin zij deel uitmaakte in het land van herkomst. Het behoeft geen betoog dat de nietigverklaring het nadeel kan wegnemen of verhinderen.

De relatie tussen verzoekster en haar broer, dhr. A. (...), en diens echtgenote is een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM. Er is sprake van meer dan normale affectieve banden tussen verzoekster en haar broer, referentiepersoon. Deze bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat onder meer uit het feit dat er een niet te miskennen financiële afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekster en dhr. A. (...) (stukken 6, 7, 8 en 9), doch eveneens uit het feit dat het centrum van verzoekster haar sociale belangen zich in België situeert en wel in samenhang met deze van dhr. A. (...) die werkzaam is in België. Verzoekster heeft een hechte relatie met haar broer en woont sedert haar aankomst in België in bij hem en zijn echtgenote, heden reeds twee jaar ononderbroken. Dat verzoekster voorts een gezinscel vormde met dhr. A. (...) toen ze beiden nog in Marokko woonden (stukken 4, 5 en 15). Bijkomende elementen van afhankelijkheid worden bij dezen aangetoond. De afhankelijkheidsrelatie overstijgt aldus de normale affectieve banden tussen volwassen familieleden en vormt een beschermenswaardig familieleven (RvV 3 april 2015, nr. 142.746). Dat verzoekster derhalve op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aantoot.

Dat verzoekster geen duurzame liefdesrelatie of kinderen heeft in België, staat bijgevolg allerm minst in de weg dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden door de weigeringsbeslissing die een gedwongen terugkeer met zich mee zal brengen. Immers waarborgt voormeld artikel van het EVRM niet alleen het recht op eerbiediging van het gezinsleven, maar ook dat op eerbiediging van het privé- en familieleven.

Onder meer het gegeven dat het sociaal, familie- en privéleven van verzoekster zich in België afspeelt, noopt de verwerende partij ertoe de 'fair balance'-toets uit te voeren. In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd, minstens op geheel ontoereikende wijze. De beslissing geeft er geen blijk van voormelde overwegingen in de besluitvorming te hebben opgenomen.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets aldus niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Dat het middel ontvankelijk en gegrond is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

3.4.2. De Raad is niet bekend met het "algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'" waarvan de verzoekende partij de schending opwerpt. De Raad bekijkt dit vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM. Wanneer er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven moet er volgens het EHRM immers onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.4.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr.

52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen meerderjarige broers en zussen, zoals *in casu*, moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar broer, opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”* *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij wordt *in casu* een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als *‘ander familielid’* van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt

dat zij *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie”*. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste, tweede en derde middel. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat zij en haar broer voor hun komst naar Europa een gezinscel vormden in Marokko en dat zij in Marokko ten laste was van haar broer.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en haar broer niet worden vastgesteld. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Zij kan in dit verband niet volstaan met een verwijzing naar een huidige samenwoning in België of naar een hechte band met haar broer en zijn echtgenote. In zoverre zij zou wijzen op een actuele financiële afhankelijkheid die blijkt uit de door haar voorgelegde stukken 6, 7, 8 en 9, stelt de Raad vast dat enkel het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 9 betrekking heeft op de huidige situatie in België. Dit stuk betreft het schrijven van de Socialistische Mutualiteiten. Hieromtrent herhaalt de Raad dat het gegeven dat de verzoekende partij door de Socialistische Mutualiteiten beschouwd wordt als een persoon ten laste van haar broer niet inhoudt dat haar broer voorziet in het levensonderhoud van de verzoekende partij. De verzoekende partij betoogt dat haar sociale belangen in België samenhangen met deze van haar broer die werkzaam is in België, doch toont dit geenszins aan. Bovendien toont de verzoekende partij door het wijzen op sociale belangen geenszins aan dat er sprake is van een actuele financiële afhankelijkheid van haar broer.

Daargelaten de vraag of in het kader van de bestreden beslissing, die een antwoord vormt op de aanvraag tot gezinshereniging met haar broer C.A., het gezinsleven met andere familieleden in rekening dient te worden gebracht, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook met *“haar andere broer die eveneens in België woont”* geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt. Naast het feit dat zij geen bewijsstukken voorlegt dat een andere broer van haar zich op het Belgische grondgebied bevindt, toont zij geenszins aan dat er in de relatie tussen haar en haar andere broer, bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan, naast de gewone affectieve banden.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moest worden voldaan.

Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermingswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij betoogt dat de bedoeling van de verwerende partij erin ligt haar de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en dat de wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren een inmenging vormt in haar privéleven, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Nergens uit blijkt, en de verzoekende partij toont niet aan, dat het de bedoeling is van de verwerende partij om *“om het even welk verblijfsrecht”* te weigeren.

De Raad benadrukt voorts dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

3.4.4. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER